

Arrest

nr. 103 643 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DE CLERCK en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 juni 2011 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 28 juli 2011 wordt aan verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoekende partij dient tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 3 februari 2012 deze beslissingen vernietigt bij arrest nr. X.

1.3. Op 13 december 2011 dient verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 28 februari 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Op 22 mei 2012 wordt aan verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5. Op 21 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2011 werd ingediend door :

BKS {...} (R.R.: ...)

nationaliteit: Tunesië

geboren te tunisie op 12.10.1979

adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst om een verblijfsvergunning voor België aan te vragen omdat hij daar niets of niemand heeft om op terug te vallen. Aangezien hij hier geen bewijzen van voorlegt wordt deze loutere verklaring niet aanvaard als een bijzondere omstandigheid.

Voor wat betreft de vrees van betrokkene voor terugkeer naar Tunesië, vanwege regelmatige berichten omtrent terreur en geweld, en vanwege de huidige onstabiele situatie, een loutere verklaring over angst voor terugkeer kan niet aanvaard worden als een bijzondere omstandigheid. Betrokkene dient aan te tonen; dat er wat hem betreft een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een onmenselijke behandeling.

Vervolgens beroept betrokkene zich op zijn gezinsleden, zonder echter aan te tonen welke gezinsleden van hem nog in België verblijven. Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat verzoekende partij minstens een half jaar zou nodig hebben om een visum te verkrijgen, doet hier niets aan af. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds maart 2004 in België zou verblijven, Nederlands spreekt, hier gestudeerd zou hebben, sociale banden heeft, werkbereid is, een arbeidsovereenkomst, steunbetuiging en attesten voorlegt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene blijk geeft van grote burgerzin en nooit problemen heeft gehad met justitie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij werd bij brief van 31 januari 2013 in kennis gesteld van het feit dat zij over een termijn van acht dagen vanaf de kennisgeving van voormeld schrijven beschikken om de griffie te laten weten of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. De verzoekende partij heeft bij schrijven van 6 februari 2013 tijdig laten weten geen synthesememorie neer te leggen. In toepassing van artikel 39/81, negende lid van de Vreemdelingenwet wordt de annulatieprocedure voortgezet conform het eerste lid van voormeld artikel.

2.2. Gelet op het bepaalde in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet heeft de Raad geen bevoegdheid om *“verzoeker machtiging tot verblijf te verlenen op basis van artikel 9bis Vr.W. voor één jaar met mogelijke verlenging in geval van effectieve tewerkstelling”*, zoals gevraagd door de verzoekende partij in fine van het verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit het betoog van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij de schending aanvoert van de motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"In globo dient een aanvraag van machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling te worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De vreemdelingenwet voorziet evenwel in de uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Conform de omzendbrief van 15 december 1998 kunnen buitengewone omstandigheden worden aangehaald, welke in logisch verband staan met de onmogelijkheid of onhaalbaarheid van een tijdelijk verblijf in het land van herkomst.

In casu is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot machtiging tot verblijf vanuit België kunnen verantwoorden:

(1) De interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken moet gegeven worden aan de begrippen "verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland" impliceert respectievelijk een "stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is" en een "voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand". Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden.

In casu betekent dit dat verzoeker zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in zijn land van herkomst, nl. Tunesië.

Vooreerst merkt verzoeker op dat de Belgische ambassade gelegen is te Rue du 1er juin, 47 Belvédère, 1002 Tunis, hetgeen bijzonder ver verwijderd is van het geboortedorp van verzoeker!

De aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van ophoud in het buitenland, is daarnaast onmogelijk aangezien verzoeker niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land. Bovendien heeft verzoeker met geen enkel derde land een voldoende hechte band om zo een niet-precaire verblijfstitel te bekomen.

(2) Verder is het zo dat verzoeker reeds sedert maart 2004 dus meer dan 8 jaar in het land verblijft (waarvan ook enige tijd op legale basis onder het studentenstatuut) en het zodoende onlogisch en onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij alles en iedereen in België in de steek zou laten om deze aanvraag vanuit zijn land van herkomst te gaan doen.

(3) Een andere belangrijke reden waarom het voor verzoeker onmogelijk is om naar Tunesië terug te keren is dat verzoeker over geen enkele plaats in Tunesië beschikt waar hij veilig zou kunnen verblijven. Door zijn langdurige afwezigheid in zijn thuisland zijn ook de banden met zijn vrienden en kennissen er verbroken. Een terugkeer naar Tunesië zou verzoeker in een geheel uitzichtloze situatie brengen. Het zou voor verzoeker elke dag opnieuw een strijd zijn om te overleven, waarbij niemand hem toekomstperspectief zou bieden. Verzoeker heeft in dat opzicht recht op een menswaardig bestaan (cf. infra).

DVZ is van oordeel dat verzoeker hier geen bewijzen van voorlegt. Een negatief bewijs is evenwel onmogelijk te leveren. Dat verzoeker zijn sociaal netwerk in België heeft, wordt bewezen door de getuigenverklaring die hij heeft bijgebracht (cf. infra)!

(4) Het is voor verzoeker bovendien onmogelijk om een terugreis naar Tunesië te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren. De kosteloze repatriëringsformule van het I.O.M. biedt evenmin een oplossing aangezien de reiskosten integraal terugbetaald moeten worden wanneer hij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert, hetgeen uiteraard het gevolg zou zijn. Uiteraard dient verzoeker ook over het nodige geld te beschikken om zijn verblijf in Tunesië te kunnen financieren, hetgeen vrijwel onmogelijk zal zijn.

(5) Bovendien moet gewezen worden op het feit dat het in Tunesië niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, gelet op de grote technische problemen en onrusten waar de administratie er mee te kampen heeft.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst.

(6) Het is overigens geheel begrijpelijk dat verzoeker tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer naar Tunesië, nu er nog zeer regelmatig daden van terreur en geweld (met slachtoffers) plaatsvinden.

De situatie in Tunesië is tot op heden nog niet genormaliseerd.

Het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken wijst er immers zelf op dat er verhoogde waakzaamheid is geboden in Tunesië, meer bepaald in de gebieden met de Algerijnse grens, het Saharagebied en de Libische grens.

Algemene veiligheid

De noodtoestand is nog niet opgeheven. Reizigers krijgen de raad om zich afzijdig te houden van grote menigtes en betogingen (die gevaarlijk kunnen zijn en soms met veel geweld gepaard gaan) en verplaatsingen op geïsoleerde plaatsen te vermijden.

De reizigers worden aangeraden om vóór en tijdens hun verblijf de actualiteit te volgen. Reizen tijdens de nacht wordt afgeraden. De reizen naar de grenszones met Libië, de woestijngebieden gelegen ten zuiden van Tataouine en de grensstreken met Algerije in Noord-West Tunesië en dit ten westen van de as Kasserine, Thala, le Kef, Jendouba en Tabarka worden afgeraden (mogelijkheid van gewapende incidenten).

Terreurdreiging

Hoewel er sinds 2008 (ontvoering van twee Oostenrijkse toeristen) geen terroristisch incident heeft plaatsgevonden kan er niet worden uitgesloten dat aanslagen door extremisten worden gepleegd. Bedreigingen tegen westerse belangen (luchthavens, hotels en ambassades) circuleren op internet.

(Bron: <http://diplomatie.belgium.be/nl>)

De voorbije maanden ging er in Tunesië haast geen dag voorbij zonder manifestaties en incidenten tussen diverse groepen in de samenleving en de autoriteiten. De spanningen kenden eind november 2012 een hoogtepunt bij dagenlange confrontaties tussen woedende en grotendeels werkloze jongeren en de ordediensten. Op dinsdag 4 december 2012 kwam het dan in de hoofdstad Tunis tot zware incidenten bij het hoofdkantoor van de belangrijkste vakbondscentrale UGTT (Union Générale Tunisienne du Travail) tussen vakbondsmensen en militante leden van de 'comités voor de verdediging van de revolutie'. Die leunen nauw aan bij de islamitische regeringspartij Ennahda en beginnen zich hoe langer hoe meer te ontpoppen tot een soort militia van de radicale vleugel van die partij. De Tunesische revolutie is duidelijk nog niet in rustiger vaarwater terechtgekomen (<http://www.dewereldmorgen.be>).

Ook de geboortestad van verzoeker, Sfax, wordt beschouwd als onveilig. Ter dege kan verwezen worden naar de diverse mediaberichten:

- 02/08/2012 - Sfax en extreme danger (<http://www.echsar.com>)
- 27/09/2012 - Tunesia: city of Sfax in extreme danger (<http://www.firstpost.com>)

Het Amerikaans consulaat merkt bovendien op dat Sfax anno 2012 regelmatig wordt aangevallen door 'rioters'/opstandelingen (<http://travel.state.gov/travel>).

Deze feiten spreken voor zich en kunnen moeilijk betwist worden. Verzoeker heeft dan ook wel degelijk een gegronde vrees om zonder enige hulp, zowel financieel als moreel, teruggestuurd te worden naar zulk dergelijk precair klimaat.

Verzoeker kan dan ook onmogelijk naar Tunesië terugkeren om zijn aanvraag er te doen en vervolgens terug te keren naar België. Gelet op de huidige onstabiele situatie in Tunesië is dit volkomen onmogelijk, laat staan dat er enige garantie is dat verzoeker een aanvraag zou kunnen doen en een visum zou kunnen bekomen om naar België terug te keren.

Gelet op alle aangehaalde elementen mag worden aangenomen dat verzoeker minstens een halfjaar nodig zal hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als hij er ooit één zal krijgen.

Verzoeker beschouwt zijn woonst in Antwerpen dan ook als zijn enige thuis. Daarnaast heeft hij hier talrijke vrienden die hij als familie beschouwt. Verzoeker heeft derhalve recht op een privé-leven, gelet op artikel 8 E.V.R.M. Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze extra-familiale relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde herhaaldelijk dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M. 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M. 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt als buitengewone omstandigheid aanvaard.

Alle omstandigheden in acht genomen zou een aanvraag in het buitenland, zoals vereist door DVZ, dan ook een buitengewone inspanning betekenen voor verzoeker. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, uw Zetel bekend, waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vr.W. en anderzijds, de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve beslissing buitengewoon nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden (vgl. RvS 23 december 1992, nr. 41.497; RvS 3 maart 1994, nr. 46.381; RvS 29 juli 1994, nr. 48.682). Het redelijkheidsbeginsel is derhalve geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een

onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuursorgaan kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (L. P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State" TBP 1981, 87).

Het verlies van een vaste betrekking, van carrière- en integratievooruitzichten, van de opbrengst van de geleverde inspanningen en het daaruit voortvloeiende risico voor sociale uitsluiting, vooral omdat het als weinig aannemelijk kan worden beschouwd dat verzoeker in Tunesië op korte termijn een vergelijkbare situatie kan vinden, vormen een risico voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 13 april 2007, nr. 170.002).

Voorts merkt verzoeker op dat de er door DVZ geen behoorlijk onderzoek is gedaan naar de buitengewone omstandigheden waarop verzoeker zich steunt. Ter dege kan verwezen worden naar het arrest van de Raad van State dd. 9 april 1998. De Raad oordeelde: "De verwerende partij heeft zich ertoe beperkt aan te geven dat het feit dat men sedert 'enige tijd' in het Rijk verblijft, een kind er naar school gaat, een ander kind in België werd geboren, Frans wordt gesproken en het feit dat 'talenten van muzikant' worden beoefend geen buitengewone omstandigheden uitmaken, die het indienen van een aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België verantwoorden. Uit die opsomming blijkt niet dat de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid gegrond zou zijn op een behoorlijk onderzoek van de door de verzoekers aangevoerde feiten, meer bepaald de feiten die door hen werden voorgesteld als een beletsel om naar hun land van herkomst terug te keren" (RvS 9 april 1998, nr. 73.025).

In casu is de beslissing van de DVZ op geen enkel grondig onderzoek gestoeld. De bestreden beslissing verwijst o.a. niet naar het onstabiele klimaat in Tunesië, die een invloed kan hebben op de mogelijkheid die verzoeker zou hebben om van een lokale Belgische diplomatieke overheid een verblijfsmachtiging te verkrijgen of zelfs maar te vragen, doch beperkt zich ertoe voor wat betreft de ter ondersteuning van dit verzoek ingeroepen veiligheidsproblemen te verwijzen naar het gebrek aan afdoende bijgebrachte bewijs in hoofde van verzoeker. De verwerende partij miskent op die manier de motiveringsplicht (vgl. RvS 10 juni 1999, nr. 80.829). Sterker nog, wanneer de genomen beslissing echter de onderbreking voor een onbepaalde - als is het in beginsel maar korte - duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed, kan hij niet het recht miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door art. 8 E.V.R.M. Zijn beslissing moet dienaangaande worden gemotiveerd (RvS 9 december 2002, nr. 113.427).

Ter zake is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, niet pertinent, niet deugdelijk en ter zake niet-dienend!

Tot slot merkt verzoeker op dat de DVZ niet het bewijs bijbrengt dat de ondertekenaar, attaché, gemachtigd was om namens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de kwestieuze beslissing te ondertekenen! Bij gebreke aan delegatie dient ook op dit punt de beslissing vernietigd te worden (vgl. RvS 8 december 1993, nr. 45.189).

Verzoeker meent dan ook dat hij wegens de vermelde buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform artikel 9bis Vr.W. in te dienen in het land van herkomst.

D. Buitengewone omstandigheden voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag

Ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State merkt verzoeker op dat de bevoegde Staatssecretaris WATHELET reeds meedeelde de criteria van de vernietigde instructies dd. 19 juli 2009 toch verder zullen worden toegepast in het kader van zijn discretionaire beslissingsbevoegdheid (www.fover.be). Huidig Staatssecretaris Maggie DE BLOCK heeft de mededeling van de heer WATHELET officieel nog niet tegengesproken zodat impliciet aanvaard moet worden dat deze nog steeds geldt. Ter dege kan hiermede rekening gehouden worden (vgl. Pari. Vr. en Antw., 1995-96, 6170 vraag nr. 224, Decroly, 27 februari 1996: Parl. Vr. en Antw. 1995-96, 6173 vraag nr. 247, Detienne, 21 maart 1996).

Bij arrest dd. 16 december 2010 oordeelde Uw Zetel bovendien dat voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag geen wettelijke criteria voorzien zijn waardoor de staatssecretaris of zijn gedelegeerde ambtenaren dus wel nog de criteria van de instructies kunnen toepassen (RVV, arrest van 16 december 2010, nummer 53.240).

In casu is er sprake van buitengewone omstandigheden die leiden tot de gegrondheid van zijn aanvraag.

Supra werden reeds een aantal redenen weergegeven die aantonen dat verzoeker een nieuw leven heeft opgebouwd in België en die een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen kunnen verantwoorden. Volgende feiten rechtvaardigen tevens de gegrondheid van de regularisatie-aanvraag.

(1) Verzoeker blijkt een zeer gemotiveerde en sterke leerling te zijn, niet alleen m.b.t. het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens m.b.t. het leren van een beroep.

Intussen spreekt verzoeker goed Nederlands, hetgeen hem toelaat om vele sociale contacten te onderhouden. Hij tracht zijn kennis van het Nederlands ook steeds te verbeteren. Van bij het begin van zijn verblijf in België heeft hij overigens ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor zijn integratie. Hij voelde zich dan ook zeer gemotiveerd om naar school te gaan, vooral om op die

manier zijn kansen op een betere toekomst te verhogen. Verzoeker verzocht o.a. om toegelaten te worden bij het Huis van het Nederlands.

(2) Daarnaast is verzoeker actief op zoek gegaan naar werk en had hij een werkgever gevonden die bereid is om hem aan te nemen van zodra hij over de nodige verblijfspapieren beschikt (cf. model van arbeidsovereenkomst van LYNDA CLEANING, administratief dossier).

(3) Verzoeker is, zoals ten overvloede vermeld, geheel geïntegreerd in Antwerpen. Na enkele weken en maanden van aanpassing kwamen goede contacten tot stand met een aantal mensen uit de omgeving van verzoeker. In de gegeven omstandigheden was het voor verzoeker niet evident om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving, doch het dient gezegd dat hij daar wonderwel in slaagde.

Inmiddels heeft verzoeker zich perfect ingeburgerd en is hij voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden, in die mate dat een verder verblijf aangewezen is. Getuige daarvan onder meer de welgemeende steunbetuiging van de heer V. D. C. {...} (cf. administratief dossier).

Daarnaast heeft verzoeker nooit problemen gehad met justitie en heeft hij dan ook een blanco strafregister, waardoor met zekerheid kan gesteld worden dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Tot slot dient de lange en ononderbroken verblijfsduur in België aanzien te worden als een buitengewone omstandigheid.

Een machtiging tot verblijf zou voor verzoekende partij dan ook de enige oplossing zijn, in het licht van de continue onzekerheid waarmee hij reeds al die tijd verplicht moet mee leven. Het zou hem overigens de gelegenheid bieden om zich nog beter te integreren en zichzelf nog verder te kunnen ontplooiën.

Aan de integratie van verzoeker kan er derhalve geenszins getwijfeld worden. Bij de aanvraag tot machtiging dd. 13 december 2011 werden ter staving volgende documenten bijgebracht:

- model van arbeidsovereenkomst van LYNDA CLEANING, waar verzoeker aan de slag zou kunnen gaan indien hij over de nodige verblijfspapieren zou beschikken;
- instapfiche van het Huis van het Nederlands te Antwerpen;
- steunbrief van de heer FVDC {...}.

(cf. administratief dossier)

Bij deze verzoekt verzoeker dan ook om een machtiging tot verblijf te krijgen op basis van artikel 9bis Vr.W. voor één jaar met mogelijke verlenging in geval van effectieve tewerkstelling.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.5. Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. De Raad merkt op dat verzoekende partij in het verzoekschrift voor het overgrote deel de door haar in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen herhaalt, doch de Raad wijst er op dat hij in het kader van de wettigheidstoetsing niet vermogt zich in de plaats te stellen van het bestuur. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Waar verzoekende partij aldus blijft steken in een herhaling van haar als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen, toont zij niet aan dat de gemachtigde in onredelijkheid beslist heeft tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

3.6. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat de Belgische ambassade ver verwijderd is van haar geboortedorp, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij dit argument op zich niet in haar aanvraag heeft aangevoerd, zodat het de gemachtigde niet ten kwade kan worden geduid hierop niet te hebben geantwoord. Bovendien heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekende partij op geen enkele wijze bewijst dat zij op niets of niemand zou kunnen terugvallen in het land van herkomst teneinde haar machtiging tot verblijf aldaar aan te vragen. Het betoog van verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij dit bewijst omdat dergelijk bewijs onmogelijk is, kan de Raad er niet toe nopen het desbetreffend motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden. Immers komt het toe aan de verzoekende partij – die een voordeel vraagt, met name de toekenning van een verblijfsmachtiging – aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om dergelijke verblijfsmachtiging in België aan te vragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de verzoekende partij aldus voorhoudt dat zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst omdat zij daar geen netwerk heeft waarop zij kan terugvallen, is het in de eerste plaats haar taak deze bewering te onderbouwen. De Raad kan de verzoekende partij

geenszins volgen in haar stelling dat dergelijk bewijs leveren onmogelijk is. Waar zij stelt dat zij bewezen heeft een sociaal netwerk in België te hebben, ziet de Raad geenszins in hoe dit afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekende partij niet bewezen heeft geen netwerk te hebben in het land van herkomst. Het hebben van een netwerk in België sluit immers geenszins het hebben van een netwerk in het land van herkomst uit.

3.7. Wat betreft de onveilige situatie die de verzoekende partij in haar aanvraag heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, heeft de gemachtigde geoordeeld: *“Voor wat betreft de vrees van betrokkene voor terugkeer naar Tunesië, vanwege regelmatige berichten omtrent terreur en geweld, en vanwege de huidige onstabiele situatie, een loutere verklaring over angst voor terugkeer kan niet aanvaard worden als een bijzondere omstandigheid. Betrokkene dient aan te tonen, dat er wat hem betreft een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een onmenselijke behandeling.”* De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat waar de verzoekende partij slechts op algemene wijze verwijst naar een onstabiele situatie in haar land van herkomst, meer bepaald betogingen en manifestaties alsook onlusten, de verwerende partij dit gegeven niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid waarom dit de verzoekende partij zou verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen nu verzoekende partij zich slechts beperkt tot het aanhalen van een algemene situatie zonder daarbij aan te tonen dat zij omwille van deze situatie in haar land van herkomst dreigt te worden vervolgd of onmenselijk te worden behandeld. Verzoekende partij toont geenszins aan dat deze situatie haar verhindert haar aanvraag om machtiging tot verblijf in het herkomstland in te dienen. In zoverre verzoekende partij meent dat de verwerende partij omtrent dit argument niet afdoende gemotiveerd heeft, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet gehouden is de motieven van de motieven te geven.

3.8. Verzoekende partij meent voorts dat zij in kader van artikel 8 EVRM, omwille van haar privéleven, een buitengewone omstandigheid heeft aangetoond die haar verhindert de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Vervolgens beroept betrokkene zich op zijn gezinsleden, zonder echter aan te tonen welke gezinsleden van hem nog in België verblijven. Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat verzoekende partij minstens een half jaar zou nodig hebben om een visum te verkrijgen, doet hier niets aan af. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.”* Blijkens de aanvraag had verzoekende partij aangevoerd dat zij haar vrienden als haar Belgische familie beschouwt. De Raad wijst er evenwel op dat vrienden niet vallen onder het begrip gezins- of familieleden zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Waar verzoekende partij hiermee doelt op haar privéleven, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Daargelaten de vraag of verzoekende partij gewag kan maken van een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM – immers blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekende partij ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied werden toegelaten, dat zij slechts een bewijs van aanmelding voor inschrijving bij het Huis van het Nederlands van 22 augustus 2011 en een instapfiche bij dit Huis heeft voorgelegd alsook een steunbrief van een Belgische onderdaan en een model arbeidsovereenkomst zonder dat verzoekende partij effectief tewerkgesteld is zodat ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de beleving van een effectief privéleven op het Belgische grondgebied, nu verzoekende partij hiermee niet aannemelijk maakt dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290) – dient alleszins gesteld dat voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoekende partij kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoriege tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten.

Aangezien het in casu een verzoek tot eerste toegang betreft is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er in voormeld geval en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd als zou het voor een staat de algemene verplichting inhouden om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door louter op algemene wijze te poneren dat zij duurzame banden heeft ontwikkeld met België, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet elders kan uitbouwen. Het niet onderbouwde betoog dat zij in haar land van herkomst geen banden meer heeft kan niet overtuigen. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.10. Verzoekende partij meent dat de attaché die de bestreden beslissing heeft ondertekend geen delegatie heeft verkregen van de bevoegde staatssecretaris.

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd door D.N., attaché, in haar verklaarde hoedanigheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. De vraag stelt zich of de betrokkene in deze hoedanigheid bevoegd is om een beslissing te treffen tot weigering van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.12. De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan

door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen (cf. A. VRANCKX, Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling getroffen werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient opgeworpen en bekeken te worden.

3.13. De Raad dient vast te stellen dat ingevolge artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet, de "Minister" c.q. staatssecretaris bevoegd is beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te treffen. Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, "Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht", Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;"

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

"Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers."

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, “Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d’état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat als volgt luidt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een even evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

3.14. Artikel 6 van het Delegatiebesluit van 18 maart 2009, luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“ § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter, artikel 10ter, § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 3, tweede en derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste lid; artikel 42quater, § 1, eerste lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5;

artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1, 1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

3.15. Hieruit volgt dat de attaché in kwestie wel degelijk bevoegd was om een beslissing zoals deze in casu te nemen. Het betoog van verzoekende partij is niet dienstig.

3.16. Waar verzoekende partij er zich in se over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad op te merken dat de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Aldus dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat het voor haar niet duidelijk is waarom de criteria van de vernietigde instructie niet meer worden toegepast, gelet op voorgaande.

3.17. De stelling van verzoekende partij dat op de website van foyer zou vermeld staan dat de toenmalige bevoegde staatssecretaris zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de bevoegde staatssecretaris nog niet zou hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald is zonder belang. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

3.18. Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER